

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu

w sprawie **B. C.**

w przedmiocie zażalenia na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego w Sądzie Apelacyjnym z dnia 9 lipca 2012 r., o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł :

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy .

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 9 lipca 2012 r., Przewodniczący II Wydziału Karnego w Sądzie Apelacyjnym odmówił przyjęcia wniosku B. C. o wznowienie postępowania w sprawie VI K /../ Sądu Rejonowego, zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 23 maja 2010 r., sygn./.../. Zarządzenie uzasadniono tym, że wyznaczony z urzędu adwokat po zbadaniu sprawy nie znalazł podstaw do wznowienia postępowania, co zgodnie z art. 84 § 3 k.p.k. oświadczył na piśmie, zaś wnioskodawca poinformowany o tym stanie rzeczy i wezwany do spełnienia wymogu przymusu adwokackiego we własnym zakresie, braku formalnego nie usunął.

Na zarządzenie powyższe wnioskodawca wniósł zażalenie, w którym zakwestionował stanowisko wyznaczonego z urzędu obrońcy, a odmowę wyznaczenia kolejnego adwokata z urzędu uznał za niesłuszną.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z niekwestionowanym sposobem interpretacji przepisu art. 545 § 2 k.p.k. (zob. T. Grzegorzczak, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Warszawa 2008, s. 1153) ustanawia on tzw. przymus adwokacko-radcowski, tj. obowiązek sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania przez podmiot fachowy (prokuratora, adwokata lub radcę prawnego). Zgodnie zaś z art. 84 § 3 k.p.k., adwokat wyznaczony postępowaniu o wznowienie postępowania powinien sporządzić i podpisać wniosek o wznowienie postępowania albo poinformować na piśmie sąd, że nie stwierdził podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania. Wyznaczony na żądanie wnioskodawcy obrońca nie znalazł podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania i poinformował o tym sąd na piśmie. Zauważyć należy, że treść tego pisma wskazuje na przeprowadzenie przez obrońcę dogłębnej i rzetelnej analizy sprawy.

Wobec takiego stanowiska wyznaczonego obrońcy z urzędu i nieusunięcia braku formalnego przymusu adwokackiego przez wnioskodawcę we własnym zakresie, zasadnym stało się wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku. Zauważyć należy, że żądanie wnioskodawcy wyznaczenia nowego adwokata z urzędu nie zasługiwało na uwzględnienie. Stosownie do utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, niezgodność stanowiska przedstawionego przez wyznaczonego obrońcę z urzędu z oczekiwaniami, bądź poglądami wnioskodawcy nie może być podstawą wyznaczenia kolejnego obrońcy. Sąd nie może wyznaczać kolejnych obrońców z urzędu, aż do uzyskania przez wnioskodawcę oczekiwanego przez niego efektu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2011 r., III KZ 20/11, LEX nr 811870).

Wobec powyższego orzeczono jak na wstępie.